

"לדורות" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל

שאלון לרישום קורות ניצולי השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים מפורסם באתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: גודסון	שם פרטי: אולגה
------------------	----------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה

במידה והשאלה אינה נוגעת אלייך, אין צורך לענות עליה

שם משפחה איתו נולדת: ברגר		בלועזית BERGER
שם פרטי איתו נולדת: אולגה		בלועזית OLGA
שנת לידה: 1933	מין: נ	ארץ לידה: אוסטריה
עיר לידה: וינה		בלועזית VIENNA
שם פרטי ושם משפחה של האב: ליו ברגר		שם פרטי ושם נעורים של האם: צופיה פרוכניק
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: וינה		בלועזית VIENNA
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: (יסודי, תיכון, אוניברסיטה, ישיבה)		מקצוע לפני המלחמה: (תלמיד, סנדלר, מורה) תלמידה
מקומות מגורים בתקופת המלחמה: (שם העיר או האזור ושם הארץ)		מקום מגורים: אוסטריה
מנצ'סטר אנגליה		מנצ'סטר אנגליה
במידה והיית בגטו, ציין את שמו		בלועזית
במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו		בלועזית
המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי: מנצ'סטר אנגליה		תאריך השחרור:
במידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו (מחנות פליטים שהוקמו לאחר המלחמה בעיקר באוסטריה, גרמניה ואיטליה)		ציין מקום אליו חזרת לאחר השחרור
במידה והיית במחנות מעצר בקפריסין, ציין ממתו עד מתי		שנת עליה: 1994

<p align="center">אנא ספרי על קורותיך לפני המלחמה</p> <p>(ציוני דרך: הבית בו גדלת, בית הספר, חברי ילדותך; במה עסקו הוריך, המשפחה המורחבת, חגים ומאכלים):</p> <p>נא לכתוב בגוף ראשון</p>
<p>(מצורף סיפור חיים בקובץ נפרד). גדלתי בוינה אשר באוסטריה בבית שווה בים שוויים, ללא כל קשר לדת בכלל ויהדות בפרט, רק בלילה הבדולח פגשתי את מוצאי ואת שורשי,</p>
<p align="center">נא ספרי על קורותיך בזמן המלחמה</p> <p>(גירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים במחתרת, השתתפות בבריחה או בהתנגדות, האנשים שהיו בסביבתך בגטו או במסתור, במי נעזרת או אולי למי עזרת):</p>
<p>טרם החלה המלחמה הורי שלחו אותי ואת אחי למקום מבטחים, למנציסטר אנגליה, שם בגיל שש גליתי לארץ זרה, לשפה אחרת ולמנטאליות שונה, הגעתי לאומנה בבית של זוג מבוגר, שם שמחתי את ילדותי בשבתות וחגים בבני עקיבא שבאזור</p>
<p align="center">אנא ספרי על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ</p> <p>(השחרור וחזרתך הביתה, חייך אחרי המלחמה, העפלה/ עליה):</p>
<p>לאחר המלחמה שבתי להורי ששהו באותה תקופה בצרפת, אני את הגרמנית אוסטרית שלי כבר שכחתי, והאנגלית השגורה בפי, לא הייתה ידועה בפיהם. כך מצאתי את עצמה חוזרת לבית הורי ומקבל חדר את אצל הורתי, אך שנות המלחמה לקחו ממני את הוויית ילדותי, ואת חיבת ביתי. עם השנים מצאתי את בעלי באנגליה איתו בניתי את חיי, עמו נולדו לי שני ילדים</p>
<p align="center">נא ספרי על חייך בארץ</p> <p>(תחושותיך בעת עלייתך ארצה, פעילותך הציבורית או התרבותית, המשפחה שהקמת, המסר שברצונך להעביר לדורות הבאים):</p>
<p>ב-1994 לאחר שהתאלמני מבעלי, עליתי ארצה לבתי, למושב מתתיהו, מאז ועד עתה אני חיה כאן בארץ. המשך סיפור נכתב בהמשך המסמך <--</p>

את השאלון המלא נא לשלוח למשרד לאזרחים ותיקים בדוא"ל: infovatikim@pmo.gov.il

פרטים נוספים ושאלות בטלפון כוכבית 8840*

נא למלא את הפרטים האישיים בנספח ולאשר בחתימתכם את פרסום הסיפור באתר.
יש לשלוח את הנספח בפקס: 02-5605034 או להעבירו סרוק בדוא"ל בצמוד לראיון.

בסיעתא

נולדתי בווינה כשתופי המלחמה החלו להשמיע את קולם, הגזענות כבר שכנה בלב ההמון אך עדיין לא חצתה את הקווים אל רשות הרבים, הורי היו אוסטרים גאים, אנשים משכילים, בעלי מקצועות חופשיים, היהדות נגעה בהם רק בתור ידע, על אבות קדומים, על היסטוריה מפוארת, אך ללא כל קשר כלשהו להווה. לא אני ולא אחי הגדול קיבלנו חינוך יהודי במשהו, הסתפקנו בידיעה כי אנו יהודים, אך לא נתנו לידיעה זאת חשיבות כלשהי. עד ש...

אני עדיין זוכרת את אותו לילה נוראי, ישבנו כולנו בבית מסוגרים ומצועפים בעצמינו, בחוץ נשמעו קולות המון גואה, זועק וצועק, בוזז ומבזה. אבא הדביק את אוזנו לרדיו והקשיב-שקק כל מילה היוצאת ממנו. הייתי אז ילדה קטנה שלא הבינה את חוקי העולם, לא יודעת מהי אנטישמיות, אף לא מהי שנאה, אבל בכול זאת ואולי דווקא משום זאת, ראיתי פחד הבנתי אימה, הרחתי אותו, יראתי ממנו הרבה יותר מאשר כל מבוגר. לימים נקרא לילה נוראי זה כ-'ליל הבדולח'.

הורי החליטו לשלוח אותי ואת אחי הגדול לאנגליה, שם רוחות המלחמה לא יזעפו. נפרדתי מהורי אז לראשונה, עדיין ילדה, עדיין לא מבינה, וכך הגעתי לאנגליה, לארץ זרה, טרם מלאו לי אפילו שש שנים. דבר אחד היה חשוב בעיני באותה שעה, אחי הגדול שהגן עלי עד אז, רציתי שימשיך להיות במחיצתי כדי להרגיש מוגנת להרגיש שייכת.

אך למציאות הייתה תוכנית אחרת, הגעתי בגפי, למשפחה אומנת, זוג מבוגר להם ילד שכבר עזב את הבית, קבלת הפנים הצוננת המשיכה ביחס קר, ולוותה בדיאלוגים ריקים של לב קפוא. אין בי אפילו שמץ של תלונות לאותה משפחה, הם קיבלו אותי וטיפלו בי כמו שטיפלו בבנם, אך היחס הזה לא כל כך תאם אותי, שהרגשתי בזמנו כאילו חיי בהקפאה, הייתי מגיעה לשולחנות שבת זקנים ויבשים, לאכול בשתיקה, לשותות תה בשתיקה, לשבת אל מול האח ולשתוק, אומנם למדתי מספר רב של שתיקות, שתיקה של נימוס, שתיקה של מחשבה, שתיקה של כבוד, ושתיקה חברתית, אבל אצלי כל השתיקות דיברו בדיכאון.

רק בשבתות שבת לחיים, השתתפתי בבני עקיבא, שם למדתי לדבר ולצעוק לצחוק ולחיות, רק לשם הקור האנגלי לא חדר עד כלות, רק שם יכולתי להיות. רק שם פגשתי את אחי המקסים, שם דיברנו שם חוינו שם חיינו. כך חלפו להם שנות המלחמה, במשפחה אומנת שרצתה לאהוב אך רק שתקה, [מלבד פעם אחת שבעלת הבית דיברה וסיפרה, כי היא רוצה אותי ככלה לבנה, אך אישית דווקא אז העדפתי את השתיקה], ונעשיתי כבר נערה, עוד בטרם קיפצתי כילדה.

כך שבנו אני ואחי לצרפת מעונם החדש של הורי, הצרפתים היו זרים, השפה הייתה מוזרה, הרחובות היו צפופים, אך יותר מכל היה קשה לי שהורי היו זרים ומוזרים אלי, אני בשהותי באנגליה שכחתי את הגרמנית של אוסטריה, והם לא ידעו את האנגלית מברטיניה, ומה עוד שנולדה אז אחותי הקטנה, היא הייתה גאוות הורי, רוקדת ושרה, חמודה ומתוקה, יפה ומוצלחת. ואני פשוטה וזנוחה, חסרת סיכוי ולא מצליחה.

התחלתי לעבוד בצרפת בעבודות תפירה, עבדתי מבוקר ועד ערב במשכורת זעומה, בשביל לעזור להורי בקיומם, ולעזור לעצמי להרגיש קיימת, כך עברו עלי מיטב שנותיי, עובדת קשה בארץ זרה ובמקום זר, למרות שהיה זה בית הורי, ומקום חיי.

לאחר שנים מועטות, נסעתי לביקור 'מולדת' באנגליה, שם פגשתי במכרים רבים, ושבתתי בשבתות במקומות מוכרים. באחד המקומות סעדתי עם אדם שרק איבד את אשתו לפני כמה חודשים, ארשת עצבות רבצה על לחיי והשמועות סיפרו כי נשבע כי לא ישא עול חתונה בימיו. לאחר הסעודה, בעלת הבית יזמה לנו פגישה-לא-מתואמת, כך שנשארנו שנינו על שולחן השבת בגפנו. משם התחילו חיי החדשים, חיים של מקום ושל המון רצון חיינו ביחד 19 שנה, 19 שנה בהם חוויתי את החיים, 19 שנה בהם ילדתי את שני ילדיי המקסימים, 19 שנה בהם התקדמתי עבדתי עשיתי טיילתי, 19 שנה של חיים בלא מובן המילה, בעלי היה הראשון שהאמין בי עד תום, הוא נתן לי להרגיש שווה ומבינה, קטנה ותמימה, יפה ואצילית חצופה וחתולית. חיי נעשו לחגיגה לילותי למסיבה, הימים תחבו בתוכם עשייה איתנה ומנוחה בריאה, אהבה ואחוה, שמחה ועליזות, הוא כיבד אותי כמלכה ועבדתי לפניו כשפחה, הגעתי הביתה הייתה מלווה בצפייה, הוא נקש על הדלת בנשיקה, ורק לאחר מכן נכנס לארמון, נסענו

פעמיים בשנה לספרד שם באיזה אי בודד התמקמנו, ראינו זריחות יפהפיות אהבנו שקיעות מדהימות. זרחנו מאושר, שקענו באחוזה.

האהבה והאמונה נסכה בי ביטחון ויכולות שלא הכרתי, במפעל ליצור הכפתורים של בעלי, היה צורך במשווק, בעלי המדהים, האמין בי יותר מאשר כל האנשים בעולם יחדיו נתנו בי תקווה, הוא נתן לי את התפקיד, כך התחלתי לי להסתובב בכל מיני בתי עסק ומפעלים כאשר כובע לראשי, הייתי מפורסמת לא רק בשל המראה הייחודי שבניתי לעצמי, אלא בעיקר משום שהייתי האישה היחידה בתחום. באנגליה בפרט, ואולי אף בעולם.

אבל אחרי 19 שנות חיות, בפעם אחת נדם ליבו של בעלי ואיתו נדמה חיותי שלי, מצאתי אותו באמבטיה, נח לו מנוחת עולמים, מאז ועד היום לא עצמתי עין, אותו רופא שהגיע למקום הניח בידי כמות מכובדת של גלולות שינה, איתם אני ישנה עד היום, לא נפרדת מהם, לא עוצמת עין בלעדיהם.

מאז נדמו חיי, בטחוני שקע, המשכתי להפעיל את המפעל עוד שנתיים לבדי, אבל העסק לא דפק, החיים כבר לא חייכו, מכרתי את המפעל ונשארתי לבדי, בלא בעל בלא ביטחון ובלא הכנסה.

הגעתי בערוב ימי לארץ ישראל לבית של בתי, שוב הייתי בארצי שלי בקירוב בית למשפחתי אך ירושלים כמו פריז, בשניהם חשתי כל כך ליד כל כך בימקום, אבל כל כך לא שייכת, כל כך לא מועילה

בשניהם חשתי מבוקרת ולא מקובלת, בצרפת לא ידעתי צרפתי, ובישראל עברית, בצרפת לא ידעתי לשיר ולרקוד כמו אחותי, ובישראל לא ידעתי הלכות כשרות כמו בתי, הרגשתי שאני צועדת בביתי שלי אך נזהרת בכל פסיעה לא לחרוג מהמותר לא לעבור על המקובל,

אני מביטה היום על חיי במבט לאחור, חייתי אותם, חוויתי אותם, אהבתי ילדתי שתי ילדים מקסימים ויש לי שש נכדים מהממים, עשיתי יצרתי, אומנם רק 19 שנה החיים קיימו את הבטחתם, אבל באותם שנים הם קיימו עד תום.